

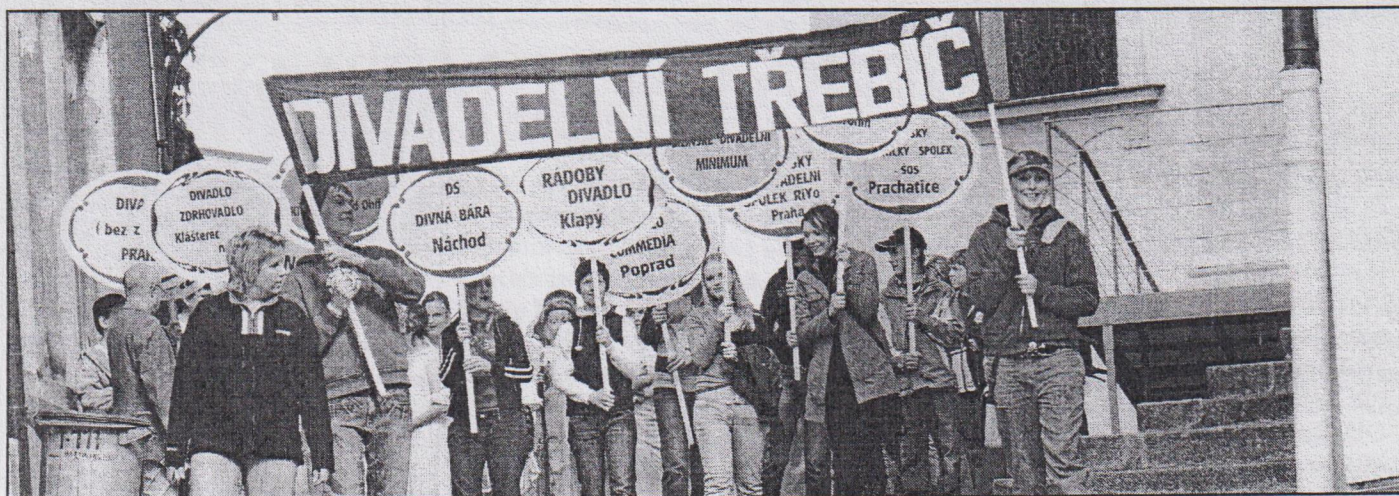
DIVADELNÍ TŘEBÍČ 2

KVĚTEN
2007

ZPRAVODAJ CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKY
AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO A HUDEBNÍHO DIVADLA

Průvod, proslovy a kašpárek

aneb fotodokument o tom, jak byla třebíčská část přehlídky oficiálně zahájena

Žijící autor, to je neštěstí

Rozhovor s Dušanem Hüblem, představitelem Papouška, a Petrem Rubášem, Angelem a synem Pantalony; s jedním zásadním podotekem Ireny Keprtové

Petr Rubáš byl po představení na roztrhání. Poté, co promluvil do kamery České televize, na mikrofon Českého rozhlasu, usedl v divadelním baru a spolu se svým kolegou věnoval svůj čas také Zpravodaji. Děkujeme, Petře!

Jste zvyklí hrát v karlínském Spektru, kde je o dost menší jeviště i hlediště. Jak se vám ovládal prostor tady?

PR: Tak za mě můžu říct - paráda. Čím větší, tím lepší...

DH: Platí - těžko na cvičišti, lehko na bojišti. Ve Spektru to máme natěsnaný, tady je to konečně pořádné jeviště.

Od Gozziho hrajete už třetí titul - proč se k němu stále vracíte?

PR: My si myslíme, že nám strašně jde...

DH: To by měla říci Marie (Kubrová), asi nejsme ti praví, ale já si myslím, že to vznikalo postupně. To první - Láska ke třem pomerančům - byla dejme tomu malinko náhoda. Potřebovali jsme udělat dětské představení, vždycky jsme tak jedno na repertoáru měli. Marie objevila tuhle hru, taky protože máme hodně holek - byly tam ty tři princezny, které mohly hrát tři mladé holky. Pomeranče nakonec byly asi druhá nejúspěšnější inscenace v dějinách. Po dvou letech jsme navázali inscenací Zelenavý ptáček, a pak už bylo skoro jasné, že jednou dojde i na ten další titul.

Paní režisérka poměrně zásadně upravuje text. Do jaké míry dovolí souboru přijít s dalšími nápady?

PR: To je velký proces.

DH: Scénář vzniká v průběhu zkoušek.

PR: Scénář se upravuje, scéna se upravuje. Postupně se to střádá a shlukuje do

toho konečného tvaru. Režie je zároveň dramaturgie i scénografie, to musím Maruše přiznat.

DH: Je samozřejmě rozdíl, když se dělají autorské věci. Máme člena souboru Ivana Frýda, který píše. Žijící autor, to je neštěstí. Tam je proces trochu jiný, vzniká v kolizi mezi režisérkou a autorem. U her, které nejsou takto autorské, je postup skutečně tvůrčí - nezačíná se nad hotovým scénářem, ale nad jakousi kostrou, a na to se pak nabaluje. Zkoušky ovlivňují to, jak se pak scénář vyvine.

Commedie dell'arte je celkem daný žánr - jak se inscenace vyvinula k tomu, co jsme dnes viděli a co už se od toho klasického tvaru dost odklonilo?

DH: Každá inscenace byla trochu jiná. Je to dané částečně výchozím materiálem a částečně i tím, že odvaha pak byla o něco větší. Láska ke třem pomerančům byla mnohem konzervativnější a taková usedlejší. Na Ptáčka už přišly ty „návaly“...

PR: To už jsem se nabalil já s Mirkem Jechem. No a my jsme blbli, protože nás to bavilo, až z toho vznikl tenhle tvar. Hráli jsme to celé prázdniny na turné, to se to vyhrálo a teprve pak jsme šli na Karlínskou třísku, pak jsme byli tady v Třebíči. Takže to, co jsme předvedli na přehlídkách se už od premiéry hodně posunulo... takže takhle se to celé posouvá...

Nápad přepsat role mužů pro ženy vznikl jak?

PR: Neříkej to!

DH: To je tajemství paní režisérky. Může být mnoho výkladů: může v tom být filosofický smysl, může to být v tom, že máme víc žen než chlapů... i cokoliv jiného. To se prý nesmí prozrazovat.

PR: My to prostě nebudeme prozrazovat. Je to záměr, abychom byli trochu záhadní.

A co vy na to, jako muži? Na svět, kde muži vyžívají a ženy vládnou?

DH: No my to máme doma, to je normální... Já doma vyžívám...

PR: Já to teda doma nemám...

Mezitím se za mými zády shromáždily i členky souboru Esence a ozvalo se:

Ale máš... Co kecáš?

DH: Bereme to jako realistické drama.

PR: Já to беру jako komedii a tak k tomu přistupuji. Trošku bylo těžší dostat chlapy do ženské role, ale myslím si, že teď už to trochu sedlo.

Předpokládám ale, že holky si to užívají...

DH: Já nevím...

Irena Keprtová - Deramina: Naprosto...

- luna -

Esence Praha

Carlo Gozzi, M. Kubrová:

Královna jelenem

režie: Marie Kubrová

CHATROOM

aneb co se o představení říká v cyberprostoru mezi foyer a šatnou

Divadlo se mi líbilo. Obsah byl velmi zajímavý a napínavý. Herci hráli taky velmi pěkně. Nejlepší na tom bylo, jak se ten příběh vyprávěl. Nejlepší byli taky kostýmy, takový hodně pestrý a zajímavý, jo a ještě to zaklínadlo, to bylo úplně dobré. Možná bych příběh udělala ještě delší, ale to je jenom můj názor. Klidně bych se šla kouknout znovu.

Nikola Doležalová, 8.A

Bylo to brilantní, úžasné, skvělé, obdivuhodné, prostě perfektní. Mělo to pointu, byly tam vtipné, zábavné scény. Herci měli hezký projev a působili na mě moc příjemně. Sympatické provedení.

Dominika Eliášová

Představení se mi velice líbilo, i když paní učitelka říkala, že jsou to amatéři. Ale myslím si, že to zahráli velice dobře, jako slušní borci.

Lukáš Štveráček, 9.C

Co šlo, vše je převrácené, bludiště doslova, ženský se chtějí vyřadit, ale humor se „jaksi“ nedostavil. Pestré kostýmy.

Dušan Zakopal

Když už soubor nemá muže a použije ženy, tak by měl vnést na scénu i mužské prvky, obzvlášť když ještě těch pár mužů, co mají, poženští.

Jiří Pošepný

Sympatická Královna jelenem

Třebíčskou část národní přehlídky amatérských divadelních souborů zahájilo divadlo Esence Praha inscenací hry Carla Gozziho *Královna jelenem* v režii Marie Kubrové. Zaujali už samotnou úpravou textu – důsledným přesunem ženských rolí do mužských a naopak, kdy dochází k poženštění mužů a pomužštění žen, kdy námluvy mají v rukou ženy a uhánění jsou pánové. Textová úprava je důsledná a promyšlená, ale v samotné inscenaci se jí nepodaří realizovat beze zbytku a po určité době se princip trochu vyčerpá.

Vše se odehrává ve světě, který

naznačuje orient, upravený ovšem podle představ inscenátorů. Posléze se orient poněkud opustí a vnímáme spíš současníky, kteří sledují naivní kouzla kouzelníka, až všechno v podstatě vyřeší deus ex machina. Objevuje se mnohost motivů i prostředků. Na počátku nastolí ornament, ale pak pokračuje v podstatě civilní hra. Je to i v postavě průvodce: na začátku funguje jako divadelní manažer, který představení organizuje, později už jen tu a tam něco dovypráví či zazpívá. Pokud jde o žánr a styl představení, pak chvílemi je to *commedia dell'arte*, chvílemi travestie na *commedia dell'arte*... Rozehrávání

jevištní metafor s klubičky je ale zase ještě odjinud a ani tak docela nefunguje. Také songy nejsou nastoleny od počátku jako princip, ale objevují se až v druhé polovině. V příběhu a proměnách, kdo je kdo, se ale orientujeme více než u původního Gozziho. Zajímavá je výprava inscenace, v níž jsou prvky odkazující jak k orientu, tak i ke *commedii dell'arte*, a postavy, které k sobě patří, jsou barevně sjednoceny.

I přes řadu nedůsledností a nepřesností je inscenace Esence sympatická, zábavná a má svoji nezaměnitelnou atmosféru.

- ex -

CO JSEM TO VLASTNĚ VIDĚL

pravidelný sloupek velmi nezávislého recenzenta Jana Císáře

Tak už jsem zase nezávislým recenzentem – tentokrát v Třebíči. S tím recenzentem je to trochu problematické, protože opravdové recenze nepíšu; na to není prostor. Tak píšu jen o tom, co pokládám na každém představení za nejzajímavější. Což je samozřejmě svým způsobem velmi přitažlivé, takže jsem vlastně rád, že jsem pro soubor V.A.D. namluvil do jejich soutěžního představení Jules Verna a nemohu být v porotě.

Říkám tomu, že píšu o tom, co jsem vlastně viděl. V Třebíči na samém začátku

„postmodernu“ v tom nejpůvodnějším počátečním provedení. Soubor Esence rozehrál v režii, a také bych řekl divadelní adaptaci Marii Kubrové, zvláštní pohádkový tvar, v jehož rámci zachraňoval Gozzi komedii *dell'arte* jako pestrou podívanou podle hesla „anything goes“ – všechno je dovoleno – a na Gozziho půdorysu to fungovalo, jako by to pro něj bylo vymyšleno. Ta divadelní „melange“ se skládala dohromady s lehkostí, dynamikou, všehochutí pestrobarevné koláže. A když se k tomu ještě připojilo – ne vždycky a ne

všude – herectví, které mělo radost z toho, že takhle uvolněně a odpoutané se dá hrát, tak to byla příjemná, úsměvná podívaná. Z níž šla přes rampu radost z divadla. Znovu jsem si připomněl americké začátky „postmoderny“, které v literatuře byly formulovány jako definitivní konec a odstranění hranic mezi „literaturou pro elitu“ a „nízkým uměním“. Prostě: kouzelnost a fantazie „klasiky“ se propletla s drzým obrazoborectvím „postmoderny“.

Jan Císář

POKRAČOVÁNÍ NA STRANĚ č. 5

To důležité se děje v koupelně

Rozhovor s Petrem Nýdrle, režisérem inscenace Patříš mi!

Jak se ti přihodilo, že ses z Malé scény ve Zlíně pustil do spolupráce s Vyškovskými? Protože pravidelně jezdíme na jejich přehlídku Trdloviny a protože s námi spolupracoval jejich režisér Saša Novák na pohádce Zahrada, tak mi dramaturg divadla Bez Střechy nabídl spolupráci. Přinesl jsem mu texty, které by mě zajímaly, a on z toho vybral Krappa.

Už jsi někdy dělal něco od Dorsta?

Od Dorsta jsem nedělal nic. Už asi deset let jsem to chtěl dělat s Malou scénou, ale neměl jsem na to herce. Teď bych chtěl od něj udělat Merlina, ale to je tak pompézní a velká věc, že na to nemáme lidi.

Proč jsi přišel zrovna s tímto textem?

Někteří lidé mě považují za velkého romantika (a vyčítají mi to), touto inscenací dávám najevo, že to tak není. Osobností v této hře je Krapp, který Julii dává možnosti. Ona si musí vybrat mezi světem blábolistů, romantiků, kecálek a tou druhou hodnou, pro mě tou pravdivější, kde se nepoužívají příliš velká slova a velké city, ale možná to daleko víc funguje. Dává nakonec přednost osobnosti, která ji neprodává. Báví mě na tom sledovat, nakolik se člověk musí přizpůsobit a kolika musí projít cestami, aby našel to, o co se pak může opřít. I když samozřejmě ztrácí. V životě hledám pravdivost a pravdu, a ta se většinou neskrývá za velkými slovy. Dal bych přednost drsnému Krappovi, který je bez emocí.

Proč?

To je to, proč jsem si hru vybral: všichni kvičíme nad tím, že chceme být milováni, chceme, abychom někomu patřili. A ve chvíli, kdy někoho máme a ten člověk nás hodně chce, chceme zase svobodu a chceme se zbavit pout. Krapp na začátku řekne: budeš mě milovat, chci tě, a ony to pro něj podle mě nejsou majetnické věci. Cít může být silný a přitom podáván tímhle stylem. Myslím si, že by to bylo jednodušší, kdyby to bylo takhle přímé.

Upravoval jsi hodně?

Něco jsem změnil. Dorst to má napsáno tak, že tam jsou ještě vsunuty odcizené věty. Tyhle věci jsem odhazoval, protože se mi zdály nedůležité, nechtěl jsem, aby herci vycházeli z rolí. Také závěr je jiný: Dorst má v popisu, že Krappovi po Juliině smrti puká srdce a páchá sebevraždu. My to tam neměli, myslím, že není důležité zda umírá fyzicky či duševně, protože ztratí to, co celý život hledal.

Jak se ti pracovalo s vyškovskými herci?

Bylo to trochu těžké v tom smyslu, že na mě nebyli zvyklí, a chvíli trvalo, než se na mě napojili, když jsem nějaké věci vysvětloval.

Hledal jsi dlouho ty správné herce?

Tahle hra potřebuje silné osobnosti a je důležité je najít. S Hankou to byla jasná volba. Pro mě je Julie i v životě, je to silná osobnost. Nikoho jiného jsem nechtěl, i když naše soubory mají hodně možností. U Krappa to byl příjemný boj, protože on je ve Vyškově brán jako komik, karikaturista, a dokonce má v soukromí i jinak položený hlas. Ale byla to příjemná práce.

Ve Zlíně působíš i jako herec. V poslední době víc hraješ, nebo režíruješ?

Teď hodně hraju. Bohužel (nebo bohudík?) máme teď na Malé scéně málo chlapů a já jsem zrovna v tom věku, kde chlapy nemáme vůbec. V současné době máme sedm her a já hraju v šesti. Ale nehraju ve věcech, které režíruju. Režíruju teď míň. Posledních pár let jen jednu inscenaci za sezonu, dřív jsem režíroval třeba dvakrát třikrát. Souvisí to s tím, že po osamostatnění Malé scény teď máme na každou inscenaci jiného režiséra.

Na které straně se cítíš lépe? Jako herec či jako režisér?

Ono se to hodně spojuje. Je dobré, když si režisér může vyzkoušet, jaké to je, být veden jiným režisérem. Dříve jsem byl hodně neurotický ječící režisér, když už to nešlo, teď je postrachem někdo jiný. Poslední dobou ale radši hraju. Kdybych měl čas jenom na hraní, tak je to lepší.

Kde jste sehnali tolik sprchových závěsů?

Scénu dělala Hanka Knotková, studuje scénografi na DAMU. Původně jsme chtěli koupelnu i s vanou a odkapávající vodou, technicky to ale nebylo možné, tak jsme použili lednici, dohodli jsme se, že se to bude odehrávat napůl v kuchyni a napůl v koupelně. Lino, igelitové závěsy... Ten chlad pomáhá k odosobnění. Myslím si, že nejdůležitější věci ve vztazích se odehrávají v koupelně či v kuchyni. Původně jsme chtěli, aby po sobě patlali zmrzlinu, nakonec stačily jogurty.

Máš v sobě více z Krappa nebo z hraběte?

Jsem asi víc hrabě, ale chtěl bych být Krappem.

- wlk -

Divadlo Bez střechy Vyškov
Tankred Dorst: Patříš mi!
aneb Fernando Krapp mi
napsal dopis
režie: Petr Nýdrle

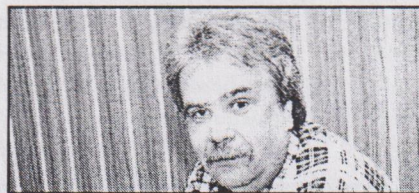
CHATROOM

aneb co se o představení říká v cyberprostoru mezi foyer a šatnou

Materiálno versus duchovno, chlape nebo ufnukanec, realita nebo touha? Může duše zvítězit nad materií? Výtečné tlumočení atmosféry.

Dušan Zakopal

Neškodil by zásah do textu.

Jiří Pošepný

Závídím hlavní hrdince, že si dokázala vybrat mezi dotyčnými pány. Na mě působili oba stejně nelichotivým dojmem.

Kateřina Woláková

Tři oběti. Čeho? Sebe sama. Koho? Davida Lynche. Hra. Ale kdo ji vlastně hraje? Lovce loví srnu. Ale neloví ona ve skutečnosti jeho? A závěr: Miluji tě. Smrt. Jediná autentická bytost? Závěr: Chyběl mi sex.

Petr Michálek

Poněkud zploštěný výklad Dorstova textu

Divadlo bez střechy z Vyškova nastudovalo hru Tankreda Dorsta *Patříš mi!* aneb Fernando Krapp mi napsal dopis v režii Petra Nýdrleho. Hra na motivy povídky Miguela de Unamuna je napsaná s výbornou znalostí řemesla a rozhodně patří k nejlepším hrám několika posledních desetiletí. Jejím tématem je určitá relativita, nejednoznačnost mezilidských vztahů, autor nás ponechává v nejistotě, jaké jednotlivé postavy vlastně jsou, kdo má pravdu, neodpovídá na otázku, zda Julie s hrabětem něco měla či nikoliv, a relativizuje i samotný závěr hry, kdy představitel Krappa vystupuje z postavy

a komentuje, že po smrti Julie poprvé zaplakal a spáchal sebevraždu.

V inscenaci Divadla bez střechy je to jinak. Jde o příběh ženy, která touží prožít svůj život podle svých představ, ve vztahu bez citu se cítí nešťastná, a proto hledá cit ve vztahu s hrabětem. Julie je zde líčena jako oběť a Krapp jako manipulátor. Ne všechno je zřetelně vyloženo a důsledné, a tak si klademe řadu otázek. Herci jsou evidentně disponovaní, ale patrně je záměrem, že hrají chladně a odtážitě. Koneckonců, odpovídá tomu i řešení scény, které navozuje dojem chladu, snad až jakési laboratoře. Ona chladnost se ale stává poněkud jednotvárná,

Krapp je od počátku jasně nastolen a vůbec nezapochybuje... Proč pak ale škrtli Dorstův zcizující závěr, který by byl v řádu věcí? K jasnosti výkladu nepřispívá ani rozmazané členění jednotlivých scén. Ačkoliv jsme v inscenaci místy postrádali napětí, v některých scénách (kde se daří ironická poloha) zafungovalo: jako příklad jmenujme situaci, kdy Krapp čte noviny a Julie mu vypráví o milenci.

Inscenace Divadla bez střechy je nesporně inscenací kultivovanou, ale vrstevnatost a nejednoznačnost Dorstova textu poněkud ochuzuje a zplošťuje.

- ex -

CO JSEM TO VLASTNĚ VIDĚL

pravidelný sloupek velmi nezávislého recenzenta Jana Císáře

Inscenaci textu Tankreda Dorsta *Patříš mi!* aneb Fernando Krapp mi napsal dopis Divadla bez střechy z Vyškova jsem opravdu viděl. Nemohu ji analyzovat jinak než s maximálním priorním přihlédnutím k vizuální stránce. Ten velice zvláštní trojúhelník je otevřením a rozvíjením problémů; v zásadě to je intelektuální operace, která se odehrává na velmi citlivé bázi milostných vztahů mezi dvěma ostře protikladnými muži s jednou ženou, která v těch vztazích hledá sama sebe. Bylo by nespravedlivé, kdybych nepřiznal, že vyškovští herci „bez střechy“ základní rovinou svého pojetí postav nenabídnou tento pohled na abstraktní problematiku. Ale: vedle toho existuje v této inscenaci

s neobyčejnou intenzitou jev, kterému se říká ostenze, jenž spolu tvoří podstatu divadlu, které dokáže ukázat trojrozměrné originály skutečných jevů.

Jsou tu především lednice, jogurty a boty i tričko Krappa v této lednici. A je tu manažerské křeslo a koneckonců i šatičky Julie; svou barvou i ramínky velmi, velmi dívčí a skoro dojemné, ale bílé střevíce na nohou jsou jiné: chladné, neosobní. Tenhle kontrast střevíců a šateček mně Julii charakterizuje jako nedospěle dospělou a tak se v duchu ptám: využili tvůrci inscenace tu sílu ostentativně ukázaných – a v jejich chudé scéně zvláště výrazných – originálů záměrně a vědomě nebo se zrodily jaksi mimochodem? Ale ať už je to

jakkoliv: to oblečení v lednici, ty jogurty, jež Julie dává hraběti, aby tak stvrdila jejich závažnou funkci ve významové výstavbě onoho milostného vztahu, jsou svou naléhavou a názornou realitou vyhrcované kontrastní vůči intelektuální abstrakci slov a touto svou polohou je interpretují, dávají jejich obsahu další smysl.

Přiznám se, že tato kombinace otevírá pro mne řadu možných interpretací a nevím, pro kterou se rozhodnout. Možná ovšem v tom je největší půvab tohoto představení: zůstává díky této strukturální vazbě slov a ukázaných jevů otevřené více interpretacím.

Jan Císář

POKRAČOVÁNÍ NA STRANĚ č. 7

DALŠÍ NA ŘADĚ JE BLADE RUNNER

Rozhovor s režisérem DS Klas Klášterec nad Ohří Miroslavem Nyklíčkem

Včerejší večerní představení zahrál DS Klas z Klášterce nad Ohří. Nahlédnutím do programu Divadelní Třebíče zjistíme, že Klášterec reprezentují na celostátní přehlídce soubory dva – Klas a divadlo Zdrhovadlo. První otázka se proto přímo nabízí. Proč se klášterečtí ochotníci rozdělili do dvou souborů?

To není zrovna nejlepší otázka, proč nevytvořili jeden soubor. Když se podíváme do historie, tak uvidíme, že existoval jeden soubor, a to byl soubor Klas. Klášterec je ale úrodné pole autorů a režisérů, kteří mají rozdílný názor na divadlo, takže postupně se v Klášterci vytvořilo až sedm souborů.

Samozřejmě to je spousta lidí a názorů, takže postupně vznikaly a zanikaly. V současné době v Klášterci existují soubory čtyři, z čehož čtvrtý funguje jakž takž, a tři fungují nastalo. Je to Zdrhovadlo, které hraje tady v Třebíči, my, a ty dva hrají občasně. Takže to není proto, že bychom se nechtěli sjednotit, ale proto, že každý chceme dělat rozdílný druh divadla. Herecky se občas prolínáme, já třeba budu zítra hrát hlavní roli v tom druhém divadle. Většinou jsou to ale dva oddělené soubory, a každý si děláme to svoje.

Tím jste mi vlastně odpověděl i na druhou otázku, kterou jsem vám chtěla položit – jaké vztahy jsou mezi těmito dvěma soubory.

Mezi těmi, které jsou tady, jsou dobré.

Divadelní soubor Klas je letos na Divadelní Třebíči poprvé. Můžete nám o něm říci něco bližšího?

Soubor Klas má dlouhou historii – třicet, možná pětatřicet let. Někdy v sedmdesátých letech vzniknul. To by vám líp řekl ten náš matador, který s námi tady je... ale jen stručně – přes pětatřicet let existuje a postupně od devadesátých let se od něj začínaly odštěpovat další soubory, divadlo mladých Kandradas a ty ostatní soubory, jak

jsem už říkal na začátku. Prošla tam spousta lidí; vlastně Klas vychovává všechny. Teď jsme se v poslední době všichni spojili do občanského sdružení Klas, které vlastně podporuje všechny aktivity, děláme i festival v Klášterci – bytí nepostupový. Děláme Klášterecké divadelní žně na podzim. Takže Klas má opravdu dlouhodobou tradici. Vystřídaly se tam stovky lidí, prošli Klasem, někteří zůstali, jiní odešli jinam, ale myslím, že šíří dál slávu Klášterce.

Zvolili jste si pro svoji inscenaci poměrně neobvyklou předlohu – vycházíte z filmu režiséra Hala Salwena Haló, tady Denisa. Jak jste film objevili? Byl vůbec v naší distribuci?

Film běžel na ČT dvojce v rámci amerického nezávislého léta. Je to nezávislý film, který si ten Hal Salwen sám napsal. Upřímně řečeno, objevila to moje přítelkyně, Zdenička Kovalová, ta hraje tu Denisu, hlavní ženskou postavu. Když jsme hledali, co bychom mohli dělat, tak ona mě poštuchovala – hele, podívej se na to. Tak jsem se jednou podíval, řekli jsme si, že by to mohlo být jako divadlo dobrý. Odehrává se to sice na různých místech, ale v uzavřených klecích jejich života, tak jsme si řekli, že to zkusíme. Největší problém samozřejmě byl, že jsme se strašně báli, že to bude moc statický, taky to tak je, tak jsme sázeli na to, že ty děcka to musej výborně zahrát a odstínit jednotlivé polohy těch postav, jinak ta hra propadne.... Musím to zaklepat, doufám že nepropadla. Důkazem je to, že jsme postoupili na Třebíč. Viděli jste více snímků Hala Salwena?

Je se tedy přiznám, že já ne. Spousta filmů se do naší distribuce nemusí dostat. Nevím, já jsem žádný jeho další film neviděl.

Obligátní otázka na závěr. Co chystáte nového v nejbližší době?

Já nevím, jestli to můžu prozradit. A jo, já to prozradím. Zabijou mě všichni, ale já to prozradím. Jak jsme takhle udělali film, ten měl premiéru už v roce 2004. Mezitím jsme udělali od Procházky „Sníh“ - Přes přísný zákaz dotýká se sněhu, abychom si odpočali od vážného tématu, tak jsme udělali takovou přču. Teď jsme si říkali, že bychom mohli udělat něco vážnějšího. A protože já miluju film a miluju sci-fi, takže tohle byla statická hra, takže jsme se rozhodli, že uděláme takovou akčnější věc. Nevím, jestli to někdo zná, ale rozhodli jsme se udělat sci-fi detektivku podle filmu Blade Runner, v které hraje Harrison Ford hlavní roli. Tak jsem zvědav, jak se nám to podaří.

- ss -

DS KLAS Klášterec nad Ohří

Z. Kovalová, M. Nyklíček
na motivy filmu Hala Salwena: HALÓ!

režie: Miroslav Nyklíček

CHATROOM

aneb co se o představení říká v cyberprostoru mezi foyer a šatnou

Haló, haló, haloooooooo! Prosím rychleji a neopakovat!!!

Kateřina Woláková

Co šlo, vše je převrácené, bludiště doslova, ženský se chtějí vyřádit, ale humor se „jaksi“ nedostavil. Pestré kostýmy.

Dušan Zakopal

Škoda, že divadelních prvků, jako bylo taxi, není v inscenaci více. Díky.

Jiří Pošepsný

Převedení tohoto textu považuji za dramaturgický objev. A nejde ani tak o to, že všichni telefonujeme a nestíháme. Ani o to, že tím zastíráme strach z reality. Líbí se mi ta neschopnost vykročit kupředu. Ven. Ze sebe. Uviděl jsem v tom Wenderse. Je to Nebe nad Kláštercem. *Petr Michálek*

Haló! Kde je temporytmus?!

Divadelní společnost KLAS z Klášterce nad Ohří přivezla do Třebíče inscenaci nazvanou Haló! Podle amerického filmu Haló, tady Denisa! ji přepsali Zdeňka Kovalová a Miroslav Nyklíček. Tento film obsahuje potenciální divadelní kvality (o jeho uvedení na divadle se pokusili také studenti DAMU) a z dramaturgického hlediska je nesporně zajímavým obohacením letošní přehlídky. Je to groteskní komedie zasazená do současnosti, využívající moderní prostředky této rychlé a přetechizované doby, kdy už kvůli časovému presu nemáme čas odžít své živory jinak než po telefonu.

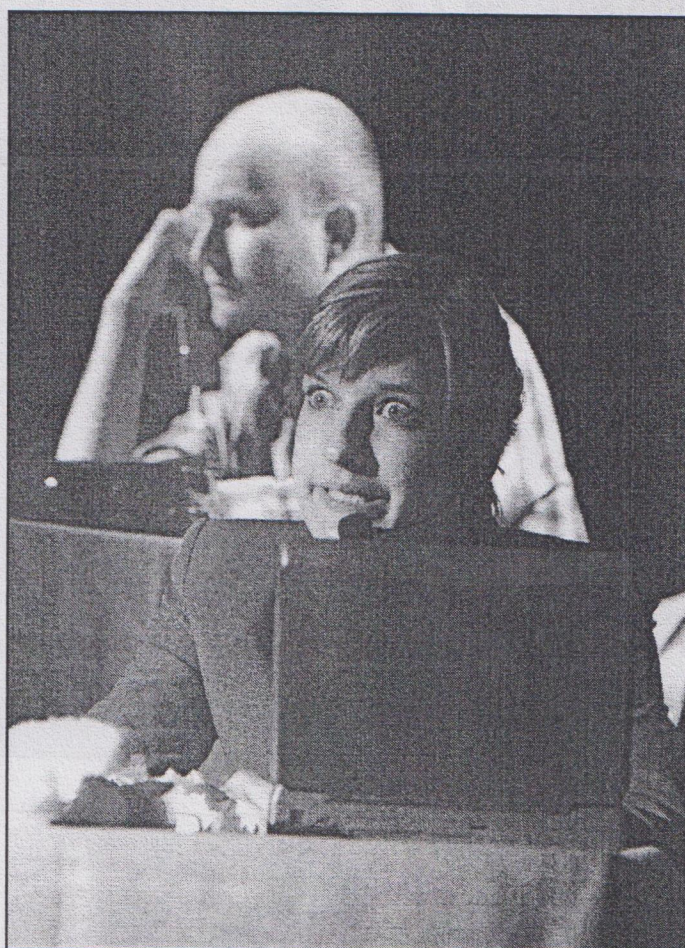
Onen pres a rychlost ale v této inscenaci tak docela nefunguje. Hlavní

příčinu vidíme v poměrně přesném přepisu filmu, místo aby byly převedeny výrazové prostředky filmové do prostředků divadelních. Zatímco film může střídat celek s detailem, na jevišti vidíme stále jen celek. Vůbec se nepracuje s divadelní metaforou. Hloubka textu je v tom, jak rychle se střídají témata po telefonu, jak na sebe narážejí, jaké z toho vznikají paradoxy. Této rychlosti temporytmus inscenace neodpovídá, životně reálné pravděpodobné tempo působí příliš rozvolněně a celek se pak stává poněkud monotónním. Nepotřebujeme vidět, jak všichni neustále stejně zvedají sluchátka, vytukávají čísla, dožívají situace...nepotřebujeme ani světelné zvýrazňování telefonujících

osob, ani hudbu, protože to všechno potřebné tempo retarduje. Nepotřebujeme psychologizování, ale přesně pojmenovaný a stylizovaný charakter každé postavy tak, jako tomu bylo u Denisy (Zdeňka Kovalová), která divadelně fungovala nejlépe. I vedlejší postavy (taxikář, teta atd.) jsou zbytné, stejně jako realizaci pohřbu a zrození by stačilo odehrát pouze přes telefon.

Co je ale třeba zdůraznit, je skutečnost, že soubor má nesporně kvalitní herecký potenciál, který by jistě požadavky na zdivadelnění předlohy dokázal naplnit a sdělit tak její téma přesvědčivěji.

- ex -

CO JSEM TO VLASTNĚ VIDĚL

pravidelný sloupek velmi nezávislého recenzenta Jana Císaře

Přepřevádění filmového scénáře Hala Salwena, které provedli Z.Kovalová a M.Nyklíček a pod názvem Haló! uvedla Divadelní společnost KLAS z Klášterce nad Ohří, je znamenitý dramaturgický nápad. Neboť obraz lidí, kteří už nejsou schopni spolu komunikovat jinak než pomocí techniky a nutně se proto mýlí a propadají do samoty, je na výsost aktuální. Problém je ovšem v tom, že to telefonování, jež je

hlavním prostředníkem dialogů a tím i akcí je jistým způsobem nedivadelní. Největší šance se tak zcela logicky a přirozeně dostává Denise, která je v pohybu a přece jen může do jisté míry své situace rozehrávat. Jistě, je v tom představení několik míst, které přerostou pouhou telefonickou rozmluvou: večírek, na něž nikdo nepřijde, pohřeb s jediným truchlícím kamarádem. Ale jinak se to množství telefonických kontaktů stává

přece jenom – přes vtipnost mnoha replik – poněkud zdlouhavým. Ale i tak: je to téma nad míru záslužné – a smutné, velice smutné.

Upřímně řečeno: byl jsem rád, že jsem v restauraci Holiday měl k večeri vynikající peciválky s mákem, na něž jsem mohl vzpomínat jako na sice elementární, ale přece jen bytostnou lidskou radost.

Jan Císař

TŘEBÍČ SKRZ ČOČKU

14
REDAKCE
ZPRAVODAJE

DNES

Čtvrtek 17.5.2007

10:00 - 11:35 Divadlo Zdrhovadlo
Klášteřec nad Ohří / režie: Václav
Polda - Ray Bradbury: 451

13:30 - 14:30 Seminář (451)

14:30 - 16:30 Bílinské divadelní
minimum / režie: Michal Chalupný
- Tracy Letts: Zabiják Joe

19:00 - 20:00 Seminář (Zabiják Joe)

20:00 - 21:45 DS Zmatkaři
Dobronín / režie: Ladislav Valeš - Axel
Hellstenius: Elling a Kjell Bjarne aneb
Chvála bláznovství

22:30 - 23:30 Seminář (Elling a Kjell
Bjarne aneb Chvála bláznovství)

ZÍTRA

Pátek 18.5.2007

10:00 - 12:25 DS Divná Bára Praha
/ režie: Jiří Benda - Jiří Benda: Příští
zastávka Nanga Parbat

14:00 - 15:00 Seminář (Příští zastávka
Nanga Parbat)

14:30 - 16:20 Rádobydivadlo Klapý /
režie: Jaroslav Kodeš - Peter Shaffer:
Equus

17:30 - 18:30 Seminář (Equus)

19:30 - 21:00 Divadlo Bez střechy
Vyškov / režie: Ladislav Stýblo - Ch.
Marlowe, J.W. Goethe, L. Stýblo: Tě
síly díl jsem já

22:00 - 23:00 Seminář (Tě síly díl jsem
já)

Zpravodaj XVI. celostátní přehlídky ama-
térského činoherního a hudebního divadla
Divadelní Děčín / Divadelní Třebíč 2007.
Redakce: Stanislava Štěpánková, Lucie
Nálevková, Lenka Novotná, Radim Wolák,
David Slížek. Fotografie: Ivo Mičkal. Vydá-
vá KVIZ - Kulturní, vzdělávací a informač-
ní zařízení Třebíč. Náklad 200 výtisků.